

Ivona Březinová

# NAUSIKA

DÍVKO Z KNŒSSU

Ilustroval Nikkarin



ALBATROS

Albatros



Ivona Březinová

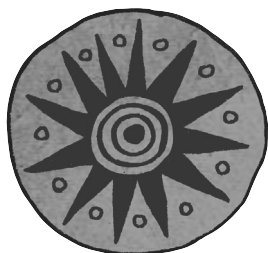
NAUSIKA, DÍVKA Z KNOSSU



Ivona Březinová

NAUSIKA,  
DÍVKA Z KNOSSU

Ilustroval Nikkarin



Albatros

© Ivona Březinová, 2015  
Illustrations © Nikkarin, 2015

[www.brezinova.cz](http://www.brezinova.cz)

ISBN 978-80-00-04145-2

## OSOBY

- Arete** – dívka ve výcviku býčích tanečnic  
**Atan** – králův mladší syn, tanečník s byky  
**Aulis** – těhotná žena rybáře, který zachránil Theresu  
**Diktinna** – žena Kalliopina švagra Ismena  
**Diomedes** – mladík z osady na jihu Kréty  
**Epeia** – Kalliopina sousedka v její rodné vsi  
**Eunavos** – syn vládce z Faistu  
**Eurynome** – šestiletá dcera pastevece  
**Gajana** – dívka ve výcviku býčích tanečnic, kamarádka Naupliony  
**Heraklois** – snoubenec mladičké Kalliste na ostrově Thera  
**Hippodameios** – rybář v osadě na jihu Kréty  
**Chloe** – babka v Kalliopině rodné vsi  
**Ismenos** – bratr Nausikleva  
**Kalliope** – malířka látek, matka Nausiky  
**Kassius** – přítel Nausikleva  
**Kleio** – kněžka Poseidonova kultu, Kalliopina sestra  
**Melanippos** – hrnčír v rybářské osadě na jihu Kréty  
**Mesaulios** – rybář v osadě na jihu Kréty  
**Naupliona** – jméno, které Nausice přisoudily kněžky  
**Nausika** – dcera Kalliope  
**Nausikleves** – rybář, manžel Kalliope  
**Nerea** – kněžka ve škole býčích tanečníků  
**Okeana** – kněžka ve škole býčích tanečníků  
**Orioneus** – chlapec ve výcviku býčích tanečníků  
**Palaimon** – kamarád malé Nausiky v rybářské osadě na jihu ostrova  
**Palamedea** – vdova po rybáři Kleobisovi  
**Parmenidas** – manžel stařenky Chloe  
**Patrokleos** – Selenin bratr  
**Polydamnos** – starší králův syn  
**Pontos** – chlapec ve výcviku býčích tanečníků  
**Selena** – Kalliopina družka při výrobě látek a oděvů  
**Theresa** – žena z Thery, dříve se jmenovala Kalliste  
**Thetis** – kněžka ve škole býčích tanečníků  
**Uranida** – kněžka Poseidonova kultu, vedoucí výcviku býčích tanečníků





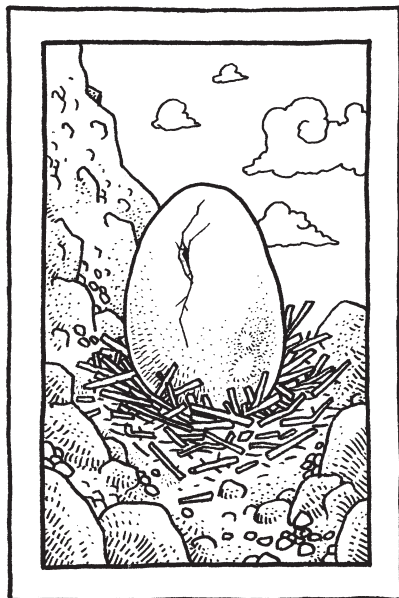
# I. ČÁST





## 1.

Ve skalní rozsedlině vystlané pichlavým trním se pohnulo vejce. Bylo bílé a velké jako žaludek horské kozy. Několik tenkých větviček se pod ním zlomilo a zevnitř, jakoby



z velké dálky zaznívalo podivné hučení. S každým dalším nepatrným pohybem bílého vejce nabýval hukot na síle. Připomínalo to příboj a pak, těsně předtím, než vejce tence naprasklo, bouři, která olistěným stromům rve šaty z těla. Konečně se skořápka úplně rozlomila. Z jejích trosek vyteklo několik pramínek krve a na ještě třesoucí se nohy se postavil právě vylíhnutý pták. Křídla měl od samého počátku silná. Několikrát jimi zatřepal a poté se prudce vznesl do výšky. Zakroužil nad rozsedlinou a zamířil k jihu. S každým mávnutím ptačích křídel byla země pod ním víc a víc pocákaná krví. Stáda divokých býků se stahovala ke krvavé cestě a zvířata neklidnými kopyty i ostrými rohy zuřivě pustošila půdu.

Kalliope, která se už chvíli zmítala na lůžku pokrytém ovčí kožešinou, se náhle posadila a hrůzou rozšířenýma očima zmateně zírala do tmy. Ale kolem bylo ticho. Jen z dálky jako vždy zazníval příboj, klidně a přívětivě, a Kalliope si uvědomila, že to, co ji probudilo, byl pouhý



sen. Znovu ulehla a už se ani nepřikryla vlněnou tkaninou zdobenou vetkávanými proužky za sebou plujících rybek. Bylo jí horko a zpcená přikrývka vlhce páchla. Dlouho ležela na zádech s rukama složenýma pod hlavou a přemýšlela, co jí přinese nový den. Ten už se škvírou pode dveřmi začínal ohlašovat namodralou září. Kalliope si řekla, že nejlepší bude s předstihem vstát, čeká ji toho dnes opravdu hodně, ale než se odhodlala, propadla se opět do spánku.

\*

„Ty ještě spíš?“ ozvalo se nad Kalliope zklamaným a trochu i vyčítavým hlasem. „A já bláhová myslela, že už budeš oblečená. Slíbilas přece, že dnes půjdeš k Paní mezi prvními a přineseš jí dary za přímluvu šťastného doplutí tvého manžela do Egypta.“

„Promiň,“ zamumlala Kalliope zahanbeně k sestře Kleio a klouby štíhlých ukazováčků si rozespale promnula oči. „Už jsem byla vzhůru, ale k ránu mě znovu zmošlo spaní.“

„Bůh spánku Hypnos ti bez manžela dopřává dlouhého odpočinku, co?“ rýpla si Kleio kousavě. „Ale teď už honem vstaň, ať nezmeškáme. Věštba na dnešek je dobrá. Byla by škoda takový den promarnit na lůžku.“

Kalliope neotálela. Rychle vběhla do sousední místnosti, kde stála kamenná vana, naštěstí od večera naplněná dešťovou vodou z velké keramické zásobárny stojící za domem. Horká noc vodu ohřála k příjemné vlažnosti a Kalliope ze sebe radostně smývala nejen pot noci a bělavé chloupky z ovčí kůže, které se jí tu a tam nalepily na tělo, ale hlavně zvláštní znepokojivý pocit. Ten v ní stále ještě ulpíval z horečnatého snu.

Kleio mezitím otevřela těžkou dřevěnou truhlici na nožičkách s víkem pobitým mědí a nerozhodně se prohrábla sestřiným oblečením. Zamítla několik dvoudílných sukní se zdůrazněnými svislými švy, u nichž se stýkaly konce kanýrů, a nakonec zvolila pestrou starodávnou sukni



s dvanácti vodorovnými volány. Sice už dávno vyšla z módy, ale Kleio byla přesvědčená, že k uctění Paní je to ten nevhodnější oblek, jaký se v Kalliopině truhlici nalézá.

Kleio vůbec tíhla k starodávným věcem. Měla úctu ke všemu, co už zdánlivě dosloužilo, a jako kněžka Poseidonova kultu dokázala mocnými kouzly a zaklínadly poodhalovat dávno zapomenuté události, jejichž důkladným zkoumáním se pokoušela předpovídat budoucnost. Sama byla oděná do dlouhé béžové sukně tvořené šesti stejně širokými volány a doplněné ozdobně prošivanou zástěrkou oválného střihu. Na důkaz kněžského postavení si vzala červený vypasovaný živůtek s krátkými rukávy, který byl vpředu střižen tak, aby ani kousíčkem nezahaloval její pevná a mateřstvím neponičená ňadra s malými, ostružinově nafialovělými bradavkami.

Kleio zamyšleně mnula starou látku z truhlice mezi prsty, když se ve dveřích místnosti znovu objevila její mladší sestra Kalliope, osvěžená ranní koupelí.

„Doufám, že po mně nechceš, abych se na dnešní pouť k Paní navlékla do tohoto starého hadru,“ ukázala Kalliope na sukni v Kleiinych rukou a hněvivě nakrčila čelo.

„Paní bude ráda, když uvidí, že ctíš tradici našich předků, starých Krétanů, kteří tento ostrov obývali od nepaměti spolu s nejmocnějšími bohy,“ namítla Kleio trochu rozhořčeně. „Já o tom něco vím. Pradávná božstva nelpí na módních výstřelcích, věř mi. A pramáti všech bohů už teprve ne.“

„A můžeš mi říct, co je to za novou tradici chodit jako hastroš?“ utrhla se Kalliope na sestru. „Měla jsem tu starou sukni už dávno rozstříhat na fábory.“

„Nemluv nesmysly a radši se rychle natři vonným olejem,“ přerušila Kleio hádku. „Už tak jsme ztratily dost času. Podívej, jak chvatně slunce vylezlo na kopec. Když si pořádně nespíš, pochybuji, že tvoje prosby k Paní budou vyslyšeny.“

Kalliope stále ještě se vzpurnou vráskou na čele kvapně otevřela okrouhlý aryballos s pleťovým olejem nasyceným jemnou růžovou vůní, potřela si obličej, ruce a nohy a se zřejmou nechutí se nechala navléct do té odporne sukně, která ji tíhou dvanácti hustě nabraných volánů nepříjemně táhla k zemi. Modrý živůtek s o poznání mělčím výstřihem, než měla Kleio, jí těsně překryl útlý pas, jenž ještě zdůraznila dvakrát obtočeným páskem. Potom v chvatu popadla v jedné z polic zapuštěných do zdi bronzové zrcátko s ozdobnou rukojetí a velký dřevěný hřeben.

„Pomůžeš mi?“ otočila se na sestru, když si rozčesala dlouhé, lokýnkami zdobené vlasy sahající jí až k pasu.

Kleio ochotně sáhla do slonovinové krabičky pro šňůru korálek a pomocí jehlic ji zručně přichytávala do sestřiných hustých černých vlasů. Pak si obě mladé ženy nazuly sandálky a nasadily vysoké komolé klobouky. Kalliope uchopila košík, v němž byly již od večera připravené nádoby s medem a olejem pro Paní. Před domem nastoupily do dvoukolového vozu taženého jedním koníkem. Kleio se chopila opratí a vyrazily ke Knossu, odkud hodlaly dál pokračovat pěšky.

\*

Posvátná hora Juktas vyrůstá z nížiny mezi pohořími Ida a Dikte. S knosským palácem je spojena přímou cestou nyní rozjásanou barevnými oděvy mnoha příchozích. Od hory směrem ke Knossu stéká říčka Kairatos, kterou je během chůze nutné několikrát přebrodit, což však není možné bez předchozího rituálního omytí rukou a pomodlení se k múzám sídlícím v horských vodních tocích.

Kalliope s Kleio už potřetí během cesty přiklekly k břehu říčky, která se v nastalých vedrech změnila spíš v žalostný potůček, a za tichého mumlání k múzám ponořily ruce do průzračné vody plné světlých pablesků. Voda byla chladivá a Kalliope neodolala, aby si trochu nepostríkala i zpocený obličej a krk.

„Napij se trochu,“ pobídla ji Kleio. „Tahle voda je jako léčivý nápoj a v dnešním horkém dni tvé tělo osvěží dvojnásob.“

Kalliope se maličko napila. Pak si rozvázala sandály sepnuté kolem kotníků koženou šňůrkou a sedíc na mírně vyvýšeném břehu, blaženě kopala nohama do umělé tůňky vzniklé navršením několika kamenů, až voda stříkala málem na protější břeh.

„Jsi pořád jako malé dítě,“ napomenula ji Kleio. „Člověk by ani neřekl, že už patříš muži a brzy snad porodíš děti, které bude nutno vychovávat. Bohové s tebou, ani vidět to nechci, jak si s tím poradíš.“

„Děti? To hned tak nebude,“ odbyla Kalliope sestru se smíchem. „Když máš za muže námořníka, nejde to tak snadno. Víš stejně dobře jako já, že bude víc na moři než doma.“

Prudké cákání Kalliopiných nohou zkalilo v tůňce vodu.

„Nech už toho, pro všechny bohy!“ vykřikla Kleio zděšeně. „Cožpak nevidíš, že múzy se zlobí? Ještě otráví posvátný pramen nebo sešlou do údolí povodeň!“

„Povodeň?“ zasmála se Kalliope. „V tomhle suchém čase, kdy země puká žízní a vypadá jako vrásčitá stařena, které nezbyl olej na potření tváří? Myslím, že malá povodnička by naopak vůbec nebyla na škodu.“

„Nerouhej se!“ okřikla ji Kleio ostře a kvapně sáhla do sestřina košíku pro nádobky s olejem a medem určené pro Paní, aby z každé odstříkla pár kapek do říčního koryta múzám na usmířenou.

Poté nádobky zase pečlivě uzavřela a pobídla nezvedenou a nyní se pobaveně tvářící sestru k další cestě. Čekalo je nepříjemné stoupání a obě po nějaké chvíli toužebně zakláněly hlavu, zda před sebou konečně nespátří vrcholek hory. Tu a tam je předhlonili chodci, kterým do závěrečného výstupu přece jen zbývalo víc sil. Ale mnohé skupinky poutníků byly pomalejší než ony dvě.

Kráčely úmorným vedrem a Kalliope v duchu uznala, že by opravdu bývalo lepší si ráno přivstat. V tom už se však na obzoru – částečně skryta za skupinkou cypřišů a osamělého klenu s rozložitou korunou – obje-



vila první zeď posvátného okrsku. Sestry přidaly do kroku a zanedlouho se jim otevřel pohled na vrcholek hory, který je celý obehnán mohutnou zdí a uvnitř kultovního okrsku stojí prostorný domek Paní.

„Je tu dneska nějak plno,“ ucedila Kalliope a znechuceně se vyhnula několika vyzývavým mužským pohledům. „A stejně nechápu, proč jdeme o šťastnou plavbu a návrat mého muže Nausikleva prosit Paní, když větším pánem nad mořem je přece Poseidon, jak ostatně zrovna ty často zdůrazňuješ.“

„Mlč, ty bezbožnice,“ okřikla sestru Kleio. „Paní tě uslyší a nepřijme tvoje dary. Jako bys nevěděla, že právě Paní je hlavní vládkyní nad mocným a bohatým městem Knossos i nad všemi jeho obyvateli. Zdá se mi, že od té doby, co sdílíš lůžko s Nausiklevem, je tvoje mysl víc a víc otrávena zničitelskou neúctou a bezbožností, která by se ti ovšem nemusela vyplatit.“

Kalliope jen vzdorně pohodila hlavou a prudčeji vykročila dopředu, přesto si v posvátném jezírku omyla ruce a nohy s náležitou pečlivostí a vážností. Pak už si obě stouply do fronty a čekaly, až na ně přijde řada, aby mohly Paní složit svůj dar a poprosit o náklonnost.

Jakýsi muž v kalhotách pytlovitého tvaru ke kolenům a s ledabyle oholenou tváří právě odstrčil houf tiše rozmlouvajících žen a neomalené vrazil do stařeny, která se o holi belhala podél fronty směrem ke svatyni.

„Co předbíháš, babo?“ osopil se na ni hněvivě. „Myslíš si snad, že svým páchnoucím olejem usmíříš hněv Paní a ona ti vrátí nekulhavý krok? Možná, i když o tom silně pochybuju. Ale koukej si počkat jako ostatní! My všichni něco chceme. Jinak bychom tu přece nestáli, co?“ rozhlédl se s chrapitvým chechotem po přihlížejícím zástupu.

Dav nespokojeně zamručel. Nebylo radno nahlas přiznávat, že pochod ke svatyni Paní se podniká ze ziskuchtivých účelů. Kdosi dokonce muže okřikl a jakási žena poznamenala, že s tak nedbale oholenou tváří by před Paní snad ani předstupovat neměl. Muž cosi zamumlal a zlostně si uplivil. V davu to opět nespokojeně zahučelo. Dokonce to vypadalo,

že se strhne potyčka, a okolo pobíhající děti už se začaly těšit, že v nudném čekání bude na chvíli o zábavu postaráno. Ale nakonec z toho nebylo nic, a děti zklamaně odběhly k nedalekému borovicovému hájku. Jen stařena s holí mlčky využila situace a tiše se vklínila do branky vedoucí do nitra okrsku.

„A o co vlastně požádáš Paní ty?“ zeptala se Kalliope sestry, když si uvědomila, že o tom ještě nemluvily.

„O zdraví lidí, klidné moře a pevnou půdu pod nohama,“ usmála se Kleio.

„To je ale hloupost,“ vyprskla Kalliope, „to si přejí všichni. Na takovéhle obyčejnosti přece nemusíš Paní upozorňovat.“

„Zatím snad ne,“ odpověděla Kleio zamýšleně. „Ale dělám to pro každé, aby pak třeba jednou nebylo pozdě.“

Zástup čekajících se líně sunul kupředu. Slunce kreslilo na zemi kraťoulinké stíny a roznašeči vody měli plné ruce práce, aby uspokojili všechny žíznicí.

„Vidíš, říkala jsem ti, že jsme měly vyrazit už dřív,“ vyčetla Kleio sestře, když jednomu z roznašečů došla voda právě před nimi a on musel odběhnout, aniž by je obsloužil. „V tuhle hodinu je tu tolik lidí, že i Paní musí být unavená.“

„Myslela jsem, že Paní není nikdy unavená,“ namítla Kalliope poťouchle, ale Kleio jen mávla rukou a znovu křikla na roznašeče vody, aby konečně svlačila horkem a darmým mluvením už ochraptělý krk.

Zanedlouho obě prošly brankou do posvátného okrsku, kde kněžky v krátkých kožených šatech odebíraly od příchozích nádobky medu, oleje a vína a odlévaly z nich do připravených nádob bez dna, aby tekutiny mohly vsakovat do půdy a usmiřovat bohy žijící v podzemí. Zbytek daru byl určen Paní.

Hlavní kněžka seděla uvnitř svatyně, kam se mohlo vcházet pouze jednotlivě či ve dvojicích, a někdy trvalo i dlouhé minuty, než žadatel opět vyšel ven.



„Tak jdi,“ popostrčila Kleio sestru.

Kalliope bosa vkročila do svatyně, pravou ruku sevřenou v pěst a přiloženou k čelu jako znamení úcty prokazované Paní. Kněžka pokynula, aby jí usedla k nohám. A potom ji velkýma, nepřírozeně rozšířenýma očima mlčky vybědla k hovoru.

„Jsem Kalliope, jen několik týdnů žena Nausiklevova. Nedávno mi bylo patnáct,“ začala nerozhodně, ale kněžka ji opět očima pobídla, aby pokračovala.

„Můj muž je mořeplavec, jako

ostatně mnoho mužů tohoto ostrova, a před třemi dny vyplul s druhy lodí do Egypta, aby tam vyměnili vlnu, kůže a purpurové tkaniny za slonovinu a vzácné dřevo.“

Kněžka opět přikývla a zrakem zabloudila k chatrnému obložení stěn svatyně. Ano, Paní by si zasloužila nové, nejlépe z černého ebenu, který krásně kontrastuje s měňavou blyštivostí perleti a na němž se tak nádherně vyjímají křiklavě barevné malby mořských živočichů.

Kalliope vycítila, že kněžka neposlouchá, a odvážila se zlehka zakašlat.

„Pokračuj,“ vybídla ji kněžka tentokrát sytým a na ženu neobvykle hlubokým hlasem, který se svatyní rozléhal s vroucnou měkkostí.

„Nechtěla jsem, aby manžel nastoupil na loď tak brzy po svatbě, ale jak víš, do Egypta se dá plout jen v létě, kdy pasáty vanou od severu a plachty ušetří veslařům mnohou práci. I tak trvá cesta pět dlouhých dní a pět ještě delších nocí, kdy loď obepíná neproniknutelná černá a ni-

kdo netuší, jaké hrůzy číhají před přídílí, za zádí, na pravoboku i levoboku nepřítelů velkého plavidla.“

Kalliope se samými obavami o muže až zadýchala. Doma, v jejím důvěrně známém obydlí, jí to ani tolik nepřišlo, ale zde, ve svatyni plně mihotavých kahanů a loučí, ji skutečně obestřel strach. Vrátil se její Nausikleves? Dokáže jeho loď překonat nástrahy pětinasobné tmy a doplout až k egyptským břehům?

„Dokáže to,“ zazněl mihotavým šerem kněžčin hlas.

„Opravdu?“ vykřikla radostně Kalliope, aniž si uvědomila, že její otázky nebyly vysloveny nahlas. „Takže se mi vrátí! Vím, že to bude až na jaře, až se ztiší zlé zimní bouře a bude možné plout zpátky podél foinických břehů. Pak svého muže zase uvidím.“

„To ne,“ zazněla tichá námitka a Kalliope se až zachvěla mrazivou hrůzou, ačkoliv ve svatyni bylo dusno k zalknutí. „Tvůj muž v pořádku dosáhne africké pevniny, ale domů do rodného knosského přístavu se už nikdy nevrátí.“

„Zemře?“ vypravila ze sebe Kalliope přiškrceným hlasem.

„To Paní neříká,“ odpověděla kněžka.

„A co tedy říká?“ přerušila ji Kalliope netrpělivě.

„Zemře Nausiklevovo dítě, které čekáš...“

„Já že čekám dítě?“ vyjekla Kalliope a podvědomě si oběma rukama sevřela břicho pod pasem.

„...má být zaslíbeno Býku,“ odpověděla kněžka nevzrušeně.

„Býku?“ zavzdychala Kalliope. „Proč právě Býku?“

„Má tančit s býky, bojovat s býky... zemřít s býky,“ dodala kněžka po chvilce zaváhání.

„Mé dítě má tedy zahynout při tauromachiích, kultovních tancích s býky? To nedovolím!“ vykřikla Kalliope s nečekanou prudkostí.

„Pst, ztiš se,“ popadl ji kdosi vedle ní za loket. „Co nedovolíš?“

Kalliope široce otevřenýma očima pohlédla na vedle stojící sestru Kleio.

„Ty jsi tady?“ zabrebtala nechápavě. „Jak dlouho?“

„Co blázníš?“ tišila ji Kleio. „Od začátku přece. Spolu jsme vešly a spolu i odejdeme. A pospěš, svoji prosbu Paní jsi už vyslovila, přestože stručněji, než jsem čekala. Odpusť, že jsem využila tvého odmlčení a sama jsem zatím Paní oslovila. Vždyť víš, kolik lidí ještě venku čeká. Musíme jít.“

Kalliope vrhla na hlavní chrámovou kněžku nejistý pohled, ale ta jen bezvýrazně zírala před sebe, pak tápající rukou nahmatala pohár s jakousi tekutinou a zhluboka se napila.

„Co říkala?“ vykřikla Kalliope ke Kleio. „Slyšelas všechno, co ta kněžka říkala? Zopakuj mi to.“

„Jdeme, no tak,“ táhla Kleio sestru ven. „Co by říkala? Kněžky Paní přece nemluví. Jen poslouchají prosby. I ty naše vyslechla.“

„Ale říkala přece...“

„To bude tím horkem,“ zamumlala Kleio, ale v duchu si pomyslela, že s těmi odvary to hlavní kněžka asi trochu přehnila.

Jen Paní ví, zda její kněžka dnes vůbec vyslechne všechn shromážděný dav. Kleio si moc dobře všimla, kolik zbytků nezralých makovic se válelo v koutě za oltářem. A chudinka Kalliope je někdy tak přecitlivělá, že není divu, jestli i na ni ty výpary z odvarů zapůsobily.

Kalliope skutečně byla ráda, že je zase na čerstvém vzduchu. Vedro již trochu pominulo a od idských hor vanul svěží vítr. Zhluboka se nadechla a zadívala se na sestru. Opravdu Kleio nic neslyšela? Byl to jen prelud? Výmysl? Byl to jeden z těch horečnatých snů, které poslední dobou v noci mívá?

„Chci domů,“ řekla unaveně a Kleio souhlasně vykročila.

Sestupovaly z hory poměrně širokou klikatící se cestou. Tu a tam ještě potkaly opožděného, do kopce supícího chodce s medovou či olivovou nádobkou, ale většina prosebníků již byla u svatyně, nebo stejně jako ony dvě už pospíchala zpátky ke Knossu.

„Nechceš si odpočinout?“ zadívala se Kleio starostlivě na sestřinu pobledlou tvář a notně orosené čelo.



Kalliope zavrtěla hlavou, ale v příští chvíli už kvapně vběhla do křoví a s bolestivým dávením se zbavovala hořkého obsahu žaludku.

„U všech bohů, vždyť ty jsi dneska ještě nejedla,“ uvědomila si Kleio a štrachala v záhybech volánové sukně, až vytáhla okrouhlou chlebovou placku. „Na, kousni si aspoň trochu. Není divu, že je ti špatně, když jsi ráno pro samé vyspávání nestačila ani posnídat.“

„Ráno přece nikdy nesnídám,“ namítla Kalliope zemdleným hlasem. „A promiň, jestli jsem tě vylekala, už je mi mnohem líp.“

Právě mýjely jakousi skalní rozsedlinu, když se odtamtud vznesl pták. Prudce vyletěl do výšky, několikrát zakroužil a zamířil k jihu.

„Mořský orel,“ poznamenala Kleio.

„Tam, kam letí, je Egypt,“ zašeptala Kalliope a znovu si vzpomněla na svůj noční sen.

A na krvavé pěšinky, ke kterým se stahovala stáda zuřivě podupávajících býků.



## 2.

„Kalliope, není ti nic?“ nakoukla do místnosti stará Chloe, zvědavá babka, které v celém okolí nesmělo nic uniknout.

„Co by mi mělo být?“ ozvala se Kalliope našťvaným hlasem a unaveně se posadila na lůžku.

Ta bába jí tu ještě scházela.

„Já jenom, že poslední dobou pořád spíš,“ nedala se Chloe odbýt. „A taky jsem si všimla, žeš nějak přibrala v prsou. Jo, a viděli tě, jak se ti z pouhého pohledu na nadívané chobotničky udělalo zle, ačkoliv ještě nedávno to byla tvoje oblíbená pochoutka.“

„Kdo mě viděl?“

„Epeia.“

„Epeia je stejná drbna jako ty,“ odsekla dívka, ale už při pouhé vzpomínce na nadívané chobotničky pocítila silné nutkání se vyzvracet.

„Já bych řekla, Kalliope, že budeš chovat,“ nedala se odradit Chloe a bezostyšně zkoumala dívčin stále ještě velmi štíhlý pas.

„Nesmysl,“ řekla Kalliope zamračeně, když se jí rozbouřený žaludek zase uklidnil. „S miminem já počkám na manžela, víš? Aby si všechno prožil se mnou, to obrovské břicho a tak. Stejně jsme spolu zatím byli jen pár krátkých dní. Pak musel na moře.“



„Vím, vím,“ pokývala Chloe hlavou. „Však i můj nejmladší syn je tam s ním. Snad bohové dají, aby se nám všichni v pořádku vrátili.“

„Ano, Chloe. Dají. A jdi už, mám práci,“ odbyla Kalliope zvědavku.

Když babka konečně odešla, vzala dívka bronzové zrcadlo a pozorně si prohlížela svůj obličej. Z odlesku leštěné plošky na ni zírala mladičká tvář s velkýma výraznýma očima. Kalliope trochu odtáhla ruku se zrcadlem a pokoušela se do něj zachytit celou postavu.

„Tak na prsou už je to vidět,“ zamumlala nespokojeně.

O svém těhotenství zatím neřekla nikomu. Ani Kleio. Kleio je kněžka Poseidonova kultu a Kalliope měla obavy, aby nějakým způsobem nepřišla na to, že Kalliopino dosud nenarozené dítě je věštbou všemocné Paní předurčeno vstoupit do společenství býčích akrobatů, kteří rituálním tancem s býky slouží právě bohu Poseidonovi.

Kalliope v zrcadle znovu vyhledala oči a spatřila v nich strach. Měla za sebou už mnoho bezesných nocí. Dlouhé a dlouhé hodiny sebe samu přesvědčovala, že hlas kněžky, která k ní ve svatyni promlouvala, byl jen přelud, výmysl zjitřené fantazie. Vždyť ani sestra Kleio prý nic neslyšela. A přitom je sama kněžkou. Je cvičená v zachycování tajemných úkazů a na výklad symbolů i nejrůznějších zvuků a znamení.

Jenže právě znamení Kalliopina těla mluvila jasně. Po dalším měsíci nebylo nejmenších pochyb, že v hloubce jejího břicha se ukrývá něco, co brzy bude jejím a Nausikleovým dítětem. Poroste v ní a změní ji. Navelek jen načas, ale uvnitř ji to změní už navždy. Navždy v ní zůstane strach o dítě. Strach, který v ní byl ještě dřív, než zjistila, že je těhotná.

„Já kněžím své dítě nedám,“ mumlala Kalliope do zrcadla a z očí do očí sobě samé to znělo jako slib.

\*

„Tak přece jen,“ přejela Kleio očima při jedné z dalších návštěv sestřinu změněnou postavu. Sukně a živůtky s úzkými pasy už neoblék-



la. „Však jsem si říkala, že ty tvoje dřívější časté nevolnosti nebudou jen tak. Dají-li bohové, porodíš děcko Nausikleovi právě na přivítanou. Mám obrovskou radost. Jestlipak víš, že děti narozené v tomto jarním měsíci jsou dětmi Býka? Bývají z nich skvělí akrobaté při tauromachiích.“

Kalliope se zachvěla.

„Copak, snad ti není chladno?“ všimla si Kleio a přehodila sestře přes ramena vlněný plášť. „Vítr od moře je ještě vlahý, do zimních vichrů a nevlídných plískanic je chvála bohům daleko.“

\*

Ve skalní rozsedlině vystlané pichlavým trním se pohnulo vejce. Bylo bílé a velké jako žaludek horské kozy. Několik tenčích větviček se pod ním zlomilo a zevnitř, jakoby z velké dálky zaznívalo podivné hučení. S každým dalším nepatrným pohybem bílého vejce nabýval hukot na síle. Připomínalo to příboj a pak, těsně předtím, než vejce tence naprasklo, bouři, která olistěným stromům rve šaty z těla. Konečně se skořápka úplně rozlomila. Z jejích trosek vyteklo několik pramínek krve a na ještě třesoucí se nohy se postavil právě vylíhnutý pták. Křídla měl od samého počátku silná. Několikrát jimi zatřepal a poté se prudce vznesl do výšky. Zakroužil nad rozsedlinou a zamířil k jihu. S každým mávnutím ptačích křídel byla země pod ním víc a víc pocákaná krví. Stáda divokých býků se stahovala ke krvavé cestě a zvířata neklidnými kopyty i ostrými rohy zuřivě pustošila půdu.

Kalliope se zmučeně posadila na lůžku z ovčích kůží. Zase ten příšerný sen. Sny jsou znamení bohů, nebo snad ne? Ale co když je to jinak? Sny mohou být i boží lstí, léčkou. Jsou spojené s temnou nocí a podsvětím. A kdo může vědět, který z bohů si s námi právě zahrává?

Tyhle myšlenky dívku děsily. Představa, že se nevědomky stává něčí hračkou, jí naháněla hrůzu. Ale byly i okamžiky, kdy se zdráhala po-

dobným věcem věřit. Přes své mládí se cítila být samostatnou a naprosto svéprávnou bytostí. Uměla příst, tkát, šít, vyšívat, připravovat barviva na látky a malovat ornamenty i obrázky rostlin a zvířat na lněné ubrusy a košile. Neomezoval ji ani panovník, ani manžel, kterého si ostatně vzala dobrovolně a z lásky.

Kalliope cítila, jak jí při vzpomínce na Nausikleva trne v zádech, a v podbříšku se ozvalo jemné šimrání. Nejradši by vstala a šla se aspoň na chvilku projít. Ale zpocená košile se jí lepila k tělu a studila. Jít v takovém stavu ven by bylo o zdraví, když tam zuří lijavec a nemilosrdně bubnuje do střechy z pálených hliněných tašek. Kalliope se zachumlala pod vlněnou přikrývku a široce otevřenýma očima zírala do tmy. Nepokoušela se usnout. Věděla, že po tomhle snu to hned tak nepůjde. Kolikrát už se jí zdá! Pětkrát? Desetkrát? Darmo počítat!

Radši si prohlížela tmou. Dávno věděla, že není jenom černočerná. I černá má svoje nezaměnitelné odstíny od měkce tmavohnědé přes stroze fialovou až po celou škálu šedi.

Usnula, teprve když se ta nejsvětější šed' začala měnit ve svítání.

\*

„Kalliope! Máš pro mě tu přikrývku, co jsem si u tebe onehdy objednala?“ ozvala se před domem Epeia.

„Jen pojd' dál, vždyť jsem ti ji slíbila,“ zvala Kalliope sousedku dovnitř. „Sedni si, hned ti ji ukážu.“

„Jsem překvapená, že už jsi hotova,“ zavrčela Epeia nevěřicně hlavou. „Jak tě tak pozoruju, nepracuješ poslední dobou zrovna usilovně.“

„Zato ty máš při vši své práci na poli ještě čas koukat po ostatních, co?“ zavrčela Kalliope a roztáhla před všetečnou Epeiou velkou lněnou přikrývku s lemem vyšívaným barevnou nití a se středem vytkaným do obrazu delfínů skotačivě se honících kolem poněkud přitrouble vyhlížející chobotnice.